

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 318. Half november 1952 werd in de New Yorkse Carnegie Hall herdacht dat Duke Ellington op 4 december 1927 begon met zijn engagement in de Cotton Club, een 25 jarig jubileum dus. Een van de gastsolisten was trompettist Dizzy Gillespie.

plaat 1

Duke Ellington a/h Orchestra with Dizzy Gillespie: Body and soul
B/laatste - 4:30 - FDC 1006 (Sour, Green, Heyman)

"Body and soul" in een ongebruikelijk hoog tempo - Dizzy Gillespie op 15 november 1952 met het orkest van Duke Ellington in Carnegie Hall, concert omdat het 25 jaar geleden was dat Ellington in de Cotton Club ging spelen. In de ritmesectie: Duke Ellington-piano, Wendell Marshall-bas, Louie Bellson-drums.

Eind 1952 of begin '53 was Gillespie weer in Frankrijk, met zijn kwintet, een groot deel van een concert in de Parijse Salle Pleyel op 9 februari werd uitgebracht op Vogue. Het ging om het bekende repertoire waaruit u de interessantste dingen kon horen in de vorige twee afleveringen van deze NOS Jazzgeschiedenis, zodat ik me nu tot twee selecties beperk. Al Jones op drums, Lou Hackney-bas, Wade Legge-piano, Bill Graham-baritonsaxofoon, op trompet de leider: Dizzy Gillespie.

plaat 2

Dizzy Gillespie Quintet: Mon homme (M.Yvain)
B/3 - 3:06 - Vogue DP 18

Na "Mon homme" een stuk van Gill Fuller en Chano Pozo, waarin Gillespie even ^{een} door Rex Stewart vaak toegepast effect gebruikt: één of meer pistons half indrukken waardoor de toon geknepen gaat klinken. Veel later deed John Birks dat soms zeer uitgebreid, hier dus als nieuwigheidje - voor hem dan. .

zelfde

Dizzy Gillespie Quintet: Tin tin Deo (Walter Fuller, Chano pozó)
A/2 - 2:59 - idem
t/m Gillespie: 'Thank you...'

Dizzy Gillespie's Quintet in de Salle Pleyel, Parijs, 9 februari 1953, "Tin tin Deo". In eerste instantie een radio-uitzending, in tweede op de plaat uitgebracht door Vogue. Dizzy Gillespie-trompet, Bill Graham-baritonsaxofoon, Wade Legge-piano, Lou Hackney-bas, Al Jones-drums.

Begin 1953 mochten de leden van de New Jazz Society in Toronto, Canada, een Bebop-formatie samenstellen, op papier, en dan zou het bestuur proberen de musici voor een eenmalig concert te engageren. Ze kozen Dizzy Gillespie-trompet, Charlie Parker-altsaxofoon, Bud Powell-piano, Oscar Pettiford-bas, Max Roach-drums. De musici accepteerden de uitnodiging, maar Pettiford brak een arm en daarom werd voor bas Charles Mingus aangetrokken, hoewel die, volgens Roach, het repertoire niet echt goed kende. Maar ze hadden het volste vertrouwen in hem. In één opzicht was dat niet terecht, maar daar mogen wij Mingus juist dankbaar voor zijn. Ik bedoel: ~~hij~~ ^{hij} ~~sleepte~~ een tape-recorder mee op het podium en nam, met waarschijnlijk één microfoon, het concert op. Zuinig met band, ^{stuk} startte dus soms telaar waardoor hij een enkele keer de kop van een miste. Verder was zijn eigen bas, behalve in de soli, en de piano in alle opzichten, heel slecht te horen. Het eerste ving hij op door later in New York nieuwe baspartijen in te dubben, terwijl de soli wat opgepept werden. Twintig jaar later behandelde Mike Reese de banden nog eens waardoor nu ook de piano-partijen redelijk hoorbaar werden. En wat ~~dat~~ dat vertrouwen in Mingus aanging: pas eind jaren zeventig zagen Gillespie en Roach iets van royalties voor de oorspronkelijk door Mingus op zijn eigen merk Debut uitgebrachte muziek, Parker en Powell waren dood, Mingus zelf bijna. Die opnamen en het concert zijn legendarisch geworden in de jazzgeschiedenis. De groep werd oorspronkelijk genoemd Quintet of the Year, met Parker als de altsaxofonist Charlie Chan vanwege zijn contract met Norman Granz -die, grote misser, de band niet van Mingus wilde kopen wegens de te hoge prijs- en Chan was de voornaam van ^{Parker's} ~~zijn~~ vriendin Richardson die zich later Chan Parker noemde. De lokatie was de Massey Music Hall in Toronto, op de plaathoes en in de discografiën alleen Massey Hall genoemd. Nu als afsluiting twee stukken uit dat concert op 15 mei 1953. Gillespie speelde nog op de gewone trompet hoewel het ongelukje dat zou leiden tot de 45° naar boven gerichtte beker al gebeurd was, Parker speelde op een Engelse Grafton-altsaxofoon van plastic. Het tweede stuk wordt aangekondigd door Parker, het eerste is Juan Tizol's "Perdido".

plaat 3 Quintet of the Year: Perdido (Juan Tizol, D.Ellington)
A/1 - 7:30 - Prestige PR 24024

Quintet of the Year: Salt Peanuts (Dizzy Gillespie)
A/2 - 7:55 - idem

"Perdido" en Dizzy Gillespie's "Salt peanuts" - eigenlijk 'salt
penis' maar dat mocht nooit op de plaat - oorspronkelijk een
~~frase~~ uit Gillespie's "Little John Special" ~~uit~~, inderdaad zoals
Parker zei, ~~in~~ het jaar 1942. Het Quintet of the Year op 15 ^{mei}
1953 in de Massey Music Hall, Toronto, Canada voor de New Jazz
Society aldaar. Dizzy Gillespie-trompet, Charlie Parker-altsaxo-
foon, Bud Powell-piano, Charles Mingus-bas, Max Roach-drums.
Volgende keer nog drie stukken uit het concert, dit was NOS Jazz-
geschiedenis 318, MdR.

Per^{ab} peanut - vandot,

0 0 0 0 0 NA 14 25 32

32:40

opn 20.02.56